

דברי חכפר

כשאתה משנה את האופן בו אתה מסתכל על דברים,

הדברים שאתה מסתכל עליהם משתנים

וויין דייר

גיליון מס. 2667 *י"א באייר תשפ"א *23 באפריל 2021

כפר הנשיא * עלון פנימי

עורכת: שושנה שרקי sachlav@outlook.com

השקה בלב \ דודו

אירוע תרבות ראשון בלב הקיבוץ - לאחר הקורונה

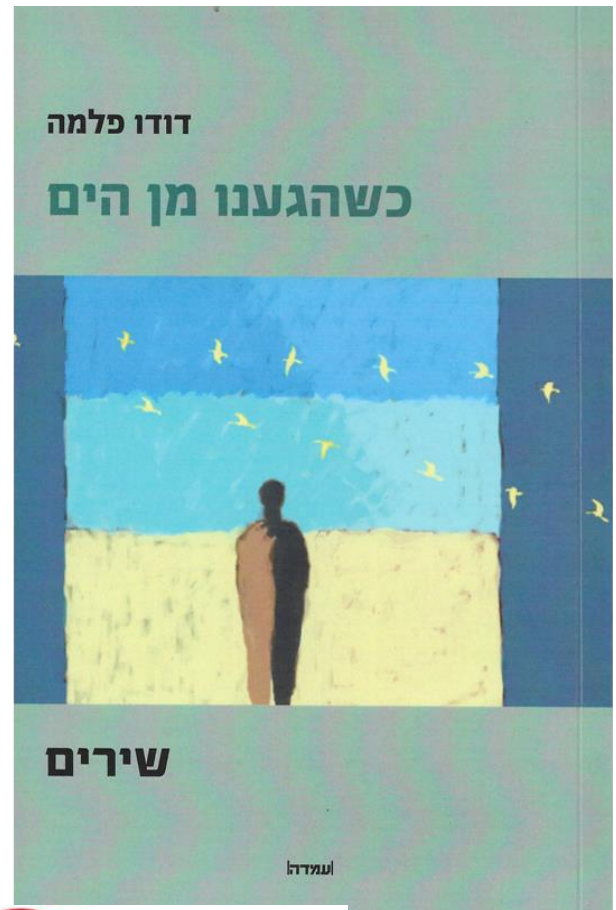
רישמו ביומנים! ביום שבת הראשון במאי תיערך בלב הקיבוץ בשעה 11:00 השקה לספר שיריו של עודד פלד "כחלום יעוף" 150 שירי הייקו גליליים שמלווה בציורים שלי (דודו פלמה) וראה אור בהוצאת 'עמדה'. ולספר השירים "כשהגענו מן הים" של דודו פלמה (שלי) שגם הוא יצא בהוצאת 'עמדה' רק לפני כמה חודשים.

האירוע יתקיים במתכונת של פתיחת תערוכות בלב הקיבוץ. יהיה כיבוד עשיר, וידברו על שני הספרים רני יגיל, שהוא גם המו"ל וגם מבקר הספרות של עיתון הארץ. ויוריק ורטה שהוא משורר, עורך וחבר של עודד ושלי.

בתוכנית האמנותית - עדי פלאות תנגן בחליל, רוני וגנר תשיר, גיא ילווה בגיטרה, ועודד ואני נקרא שירים נבחרים.

אפשר יהיה לרכוש את הספרים בזמן האירוע. לב הקיבוץ יהיה פתוח שוב ויהיה כיף גדול...

כל הציבור מוזמן

על דא ועל הא / חעט: תמר וולפין

• במקום הקדמה:

לפני שנים רבות שמעתי ילד אחד מגן רימון אומר לילד מגן שקד: "הדגל שלנו יותר גדול מהדגל שלכם, לא המקל, אבל הסמרטוט".

אני שייכת לאיזה זן של אנשים, שעבורם הדגל הוא יותר מחתיכת בד, ואני מתייחסת אליו בכבוד.

בימים שבהם ניהלתי את "עמק החולה", כשהייתי מגיעה לעבודה מוקדם בבוקר, הייתי מרימה את העיניים ומברכת בברכת בוקר טוב, את הדגל המתנופף מעל בניין המנהלה.

כזאת אני...

• הדגל:

תליתי את דגלי המדינה על המרפסת.

כבכל שנה, בסמוך ליום הזיכרון לשואה ולגבורה, אני מקשטת את הכניסה לבית ואת המרפסות שלנו בשרשרות של דגלים קטנים, ובדגלים גדולים.

רוב הדגלים באוסף שלי יוצרו בסין, והודפסו על יריעות פוליאסטר לבנות. באחת השנים הגיע גם דגל, ממפעל סיני, והוא נראה לי קצת חריג. במבט שני ראיתי שסמל המגן-דוד עומד עקום. במקום שהחוד של המשולש יפנה אל הפס הכחול, הוא פונה הצידה....

הדגל הכי חשוב באוסף שלי הוא היום בן למעלה משישים שנה. הוא "דגל הדיו" שלי. באותם הימים, לא היו דגלים למכירה בחנויות, עדיין לא ייצרו דגלים מחומר סינטטי בסין, ועדיין לא נתנו אותם במתנה, שי מבנק הפועלים, מצורפים לגיליון החג של "ידיעות אחרונות". ואני רציתי לתלות דגל על מרפסת ביתנו במושבה הגרמנית בירושלים. לקחתי סדין ישן. זה היה קל. ומכאן התחיל המסע הכחול להשלמת הדגל. לקחתי את שאריות הבד הכחול מהחצאית שתפרתי לי בקורס לתפירה שעשיתי בשעות הפנאי ב"ויצ"ו בעיר. והתחלתי לעצב. קודם כל פסים ברוחב 5 ס"מ, אחר כך פסים ברוחב 1.5 ס"מ בשביל המגן-דוד. צריך היה לחבר כל זאת משני צידי הסדין הלבן במכונת התפירה "זינגר" שפעלה על כוח-רגל, המנענעת את הדוושה.

הדגל הזה התנופף על מרפסת בית הורי במושבה הגרמנית בכל יום העצמאות, גם אחרי שעזבתי את הבית לכפר הנשיא. מהמושבה הגרמנית הוא נדד עמם לרמת אשכול, לביתם, שנבנה אחרי מלחמת ששת הימים. אחר כך הורי הלכו לדיור מוגן, ואני פיניתי את ביתם, ולקחתי את הדגל אתי לכפר

הנשיא. ומאז אני תולה אותו בכל שנה על המרפסת, ולמחרת יום העצמאות, מורידה מהמעקה, מכבסת, מייבשת, מקפלת ושמה בארון עד השנה הבאה. יחד עם הדגל הזה מתכבסים ומתייבשים כל הדגלים שצברתי במהלך השנים, כולל הדגל עם המגן-דוד העקום. להזכיר לי שלא הכל מושלם בחיים.

• הדגל האדום:

בשבוע הבא יחול האחד במאי "חג הפועלים". במשך שנים רבות היה זה גם החג שלי.

ערכי תנועת העבודה, וכל מה שקשור להסתדרות, הוטמעו בי עוד מילדותי. הורי היו מפא"יניקים (בסוף ימיה אמי הפכה להיות ימנית מאד, אמנם רק בשאלות ארץ ישראל, לא בשאלות של צדק חברתי), אבל אבי נשאר מפא"יניק עד יומו האחרון. בצעירותו הוא היה מזכיר האיגוד המקצועי במועצת פועלי ירושלים. אני למדתי ב"בית חינוך לילדי עובדים על שם חיים ארלוזורוב", והייתי בתנועה המאוחדת, הכל של ההסתדרות.

האחד במאי היה יום חופש אצלנו. בארוחת הצהריים אמא פרשה מפה לבנה ואכלנו ביחד, כל המשפחה, לפני שיצאנו למפגן האחד במאי, שאירגנה ההסתדרות. בראש התהלכה צעדו בכירי ההסתדרות בירושלים, וביניהם אבי. בהמשך צעדתי אני עם החברה מהתנועה המאוחדת. (כאמור, הורי היו מפא"יניקים, ולא הרשו לי ללכת לקן של השומר הצעיר של מפ"ם...).

אמנם הדגלים היו אדומים, אבל אצלנו בתנועה (המפא"יניקית) שרנו: "סטלין אבינו, רוסיה אמנו, אנו רוצים להיות יתומים"...

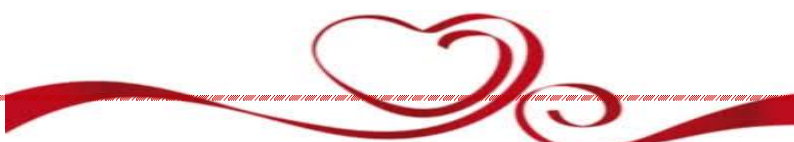
בהמשך התהלכה צעדו חברי הקיבוצים בסביבות ירושלים. וכל הצועדים הניפו דגלי ישראל ודגלים אדומים. לכל קיבוץ היה דגל אדום שעליו היה רקום בצבע כתום שמו של הקיבוץ.

כשהייתי בכתה ה' החליט בן גוריון שיש לבטל את זרם העובדים בחינוך, ולהפוך את הזרם הזה למה שנקרא עד היום "הזרם הממלכתי". זה לא מנע מהזרם הדתי להמשיך להתקיים, וכמובן שגם הזרם ה"עצמאי" החרדי, וכל שלוחותיו, ממשיכים להתקיים עד עצם היום הזה.

כבר בשנה הראשונה לגזירה זאת, נאסר להניף את הדגל האדום מעל לגג בית הספר. אבל היה תלמיד אמיץ אחד מכתה ח' שהסתיר את הדגל האדום מתחת חולצתו, טיפס אל גג בית הספר והניף את הדגל, למרות האיסור. זה עשה עלי'א' רושם אדיר!

כשהגעתי לכפר הנשיא, הייתי מופתעת מאד שהדגל האדום לא היה חלק מהתרבות המקומית. שנה אחת ראיתי שדוריס לברט ז"ל תלתה סמרטוט אדום ליד דלת המתפרה שלה, וזהו.

תמר וולפין

**בית כפר הנשיא המום וכואב
את מותו ללא עת בתאונת דרכים של**

ספיר בנדה בן 25

ז"ל

**בנם של רקפת (הדר) וראובן בנדה
אח של ענבר ושוהם נכד של אריאלה הדר.
שלא תדעו עוד צער**

אדם בחייו / יהודה עמיחי

אדם בחייו אין לו זמן שיהיה לו
זמן לכל.

ואין לו עת שתהיה לו עת
לכל חפץ. קהלת לא צדק כשאמר כך.

אדם צריך לשנא ולאהב בבת אחת,
באותן עינים לבכות ובאותן עינים לצחק
באותן ידים לזרק אבנים
ובאותן ידים לאסוף אותן,
לעשות אהבה במלחמה ומלחמה באהבה.

ולשנא ולסלח ולזכר ולשכח
ולסדר ולבלבל ולאכל ולעכל
את מה שהיסטוריה ארכה
עושה בשנים מאוד....."

טקס המשואות השנתי

בערב יום העצמאות בכפר הנשיא

65 שנה להכרזה על גרעין ה'

משואות לגרעין ה'

כבכל שנה גם השנה, אספנו מאז אירועי חגיגות העצמאות שנערכו בשנה שעברה ועד היום, שמות של מועמדים להשיא משואות ולקבל צל"שים חברתיים על פועלם ותרומתם לקהילת כפר הנשיא, בפתיחת אירועי חגיגות יום העצמאות 2021.

בסופו של יום החלטנו השנה להעניק את הצל"שים לחברות וחברי גרעין ה'.

ואלה הדברים שנאמרו בטקס הדלקת המשואות: גרעין הוא דבר הנמצא במרכזו של עצם מסוים. גרעין הוא הדבר ממנו מתפתח הכל. השיבולת מתחילה בגרעין. גם פרויקט גדול או חברה מתחילים בגרעינים זעירים, שלאחר מכן הולכים ומתפתחים למשהו גדול ומרהיב.

שְׁתַּלְתֶּם נְגוּנִים בִּי, אֲמִי וְאָבִי,
נְגוּנִים מְזֻמָּרִים שְׂכוּחִים.
גְּרַעֲנִים; גְּרַעֲנִים נִשְׁאָם לִבִּי –
עֲתָה הֵם עוֹלִים וְצוֹמְחִים.

כך שרה פניה ברנגשטיין בשירה 'ניגונים'.

השנה מלאו 65 שנים להכרזה על גרעין ה'. הכל כבר נאמר ונחתם בספר דברי הימים של המקום הזה, הלא הוא "דברי הכפר", בסידרה מופתית של כתבות וראיונות שדובבו את חברות וחברי גרעין ה', ושרטטו דיוקן מרתק של אנשים ורעיונות, אשר החלו להתרקם אי שם בניכר, ונישאו גרעינים גרעינים עד שקרמו עור וגידים להיות גרעין ה', והפכו להיות הגרעין שנושא על גבו, יחד עם הוותיקים המייסדים כמובן, את המקום הזה שנמצא כאן היום מסביבנו.

מעטות הן ההזדמנויות להגיד תודה לאנשים מכל הלב ובכל הכוח. אז הנה היום יום העצמאות 2021, ישנה לנו הזדמנות נהדרת להודות לאנשי ונשות גרעין ה', על כל המעשים והדברים שחוללו במקום הזה. ולאחר כל הדברים הנהדרים האלה שמניתי כאן,

אני מתכבד כעת להזמין את האנשים המופלאים האלה להדליק משואה ולקבל
צל"ש מקיבוץ כפר הנשיא אסיר התודה ולתפארת מדינת ישראל. ואלה שמות:

1. אלק קולינס
2. אריה וולפין
3. מקס מדר
4. אסטל חצור
5. יוהנה פוטש
6. שוש סולומון
7. שמחה ארנולד
8. מוניקה ברזל
9. פול בילגורי
10. קרול לופוב
11. רג'י וג'ייסון פרלסון
12. ג'וני ושולמית פרנק
14. ג'נט וקולין פרימוסט
15. סימון ודוט שיינגזיכט
16. מרקי ובת שבע מרקוסון

כך היינו...

בשולי יום הזיכרון | תשמעו סיפור ליום הזיכרון:

1. בתאריך 28 במרץ לפני 16 שנה אימא שלי נפטרה. השנה כמה ימים לפני התקשרה דודה הדסה וביקשה לקיים את האזכרה ביום שישי כי כך אנחנו עושים תמיד, מקיימים את האזכרה ביום שישי הקרוב, לפני או אחרי ה-28 במרץ. היא רק ביקשה שנדחה אם יהיה צפי לגשם. היה צפי לגשם. אז דחינו ליום שישי הבא.

2. תראו, אני לא מאמין בעולם הבא ובחיים אחרי המוות. אבל למחרת כל זה קיבלתי ד"ש מאימא שלי. כנראה שלא אהבה את הדחייה. בכל אופן למחרת בערב מתקשר מישהו בשם רון, אדם שלא היכרתי, שאמר שלום בנימוס ושאל אם אני בנה של שושנה טרייסטר פלמה. אמרתי לו שאני בנה של שושנה פלמה ושלגבי "טרייסטר" אין לי מושג כי מעולם לא שמעתי את השם. והוא אמר לי "אז תשב". ישבתי.

3. אותו רון אומר לי כך: "תוך כדי מסע חיפושים אחר השורשים של בת-זוגי, מצאתי את נחמיה (נוניו) גולדהבר, יליד 1930, בעיירה צ'ורטקוב. נחמיה (נוניו) גולדהבר היה בן-דוד ישיר של בת-זוגי. הוא נספה בשואה יחד עם הוריו ואחותו. תוך כדי החיפוש נתקלתי בעוד נחמיה (נוניו) מאותה עיירה, הפעם נחמיה (נוניו) טרייסטר, שאותו גיליתי באתר יזכור של חללי צה"ל (שלחתי לך קישור). הצירוף של 2 נחמיה (נוניו), באותה עיירה, גורם לי לחפש קשר אפשרי ביניהם, מה גם שהשם טרייסטר הוא שם הנעורים של הסבתא של בת-זוגי. רק צירוף מקרים? שושנה טרייסטר היא אלמנתו של חלל צה"ל נחמיה (נוניו) טרייסטר.

בהמשך החיפושים נתקלתי בקישור של שושנה טרייסטר אל הוריה מרים ויצחק פינקלמן, ואל בעלה השני אשר פלמה (האם הוריה נישאו ב-10.04.1949?). מהדברים עולה שהיו שושנה טרייסטר ושושנה פלמה, כל אחת הבת של מרים ויצחק פינקלמן, ושתיהן נישאו זמן קצר אחרי שהתאלמנו מבעל שנפל בדרך לירושלים במלחמת השחרור. נראה שמדובר באותה שושנה. אבל, האחת נולדה ב-1912, נפטרה ב-1992 ונקברה בבית העלמין ירקון בשם טרייסטר (שם בעלה הראשון), ועל קברה כתוב שם אביה יצחק ונאמר: אמנו, אחותי, סבתנו;

והשנייה נולדה ב-1917, נפטרה ב-2005 ונקברה בכפר הנשיא בשם פלמה (שם בעלה השני), ועל קברה נאמר: 'סבתא שושנה'. התעלומה רק הולכת וגדלה."

4. ובכן אפשר להסיר את סימני השאלה מרוב השאלות שהחבר רון שאל. הכל היה נכון. פרט לעובדה שלא היה לי צל של מושג על כך שאמי הייתה נשואה לפני כן. וגם מה שנשאר חידתי זאת שאלת שתי השושנות טרייסטר, אחת קבורה בבית קברות ירקון ואחת בכפר הנשיא. כיתתי את אצבעותיי לאתר יזכור וחיפשתי את נחמיה (נוניו) טרייסטר, וכך גיליתי את האיש אשר מעולם לא שמעתי את שמו וכמעט היה אבא שלי:

5. "נחמיה (נוניו) טרייסטר - בן חנה-איטה ויהושע, נולד בשנת תרע"ג (1913) בעיר צ'ורטקוב, פולין. הוא עבר בשלום את כל אימי מלחמת-העולם השנייה ובסופה היה בדרכו לארץ-ישראל. האונייה שבה הפליג נתפסה על-ידי הבריטים ונוסעיה ונחמיה עמם נשלחו למחנות הפליטים בקפריסין, שם היה כלוא שנתיים ימים. בשנת תש"ח עלה לארץ-ישראל והתגורר בתל-אביב עם רעייתו שושנה.

במלחמת-העצמאות התגייס לצה"ל ושירת בחטיבת "קרית". במהלך מבצע "דני" השתלטו כוחותינו גם על אזור מודיעין ועם כניסת ההפוגה השנייה לתוקפה נתפסו משלטים באזור, אחד מהם משלט 219. הגיזרה היתה רגועה ובמשלט החזיק כוח חי"ם מחטיבת "קרית". ביום 23.9.1948 תקפו את המשלט ערבים מקומיים ובסיוע הלגיון, במפתיע, ותוך הפרת ההפוגה. מגיני המשלט הופתעו ונאלצו לסגת נוכח עדיפות האויב, ורבים נפגעו בנסיגה הקשה. למחרת תקפו כוחותינו נגד וכבשו את המשלט. בקרב זה נפל, ביום כ' באלול תש"ח (24.9.1948). הובא למנוחת-עולמים בבית-הקברות הצבאי בנחלת יצחק. לאחר מותו נמצא בכיס חולצתו מכתב שהורה על שחרורו מהצבא בשל ראייתו הלקויה. שמו מונצח על-גבי אנדרטת הזיכרון בחבל מודיעין.

6. ובכן אמי פגשה כנראה את נחמיה נוניו בקפריסין הגיעה איתו לארץ, נישאה לו הם חיו תקופה קצרה בתל אביב והוא נהרג באזור ירושלים במשלט 219 בתאריך 24.9.1948 בקרב עם הלגיון הירדני. קרב שהיה יכול להשתחרר ממנו בגלל ראייתו הלקויה. כמה חודשים אחר כך בתאריך 10.4.49 הורי נישאו בתל אביב עברו להתגורר באשדות יעקב, וכמה חודשים אחר כך החלו תולדות חייו...

7. מוסר השכל לסיום, השתדלו לזכור שאימהות אינן אוהבות שדוחים להן את היארצייט בשבוע. להבא עדיף להשתדל לקיים אותו בזמן גם אם יורד גשם.

מפגע המטוסים \ גיורא גודמן

המטוסים שוב חגים ומזמזמים מעלינו בוקר, צהריים וערב: וזה רק יילך ויגבר. בית הספר לטיס שהחל לפעול בקיץ 2019 – ופעילותו נפסקה כמעט לחלוטין בעת משבר הקורונה – חזר לפעול בחודשיים האחרונים ולטרטר ולהרעיש מעל שמי מחניים, טובא וכפר הנשיא. יש כאלה שזה מפריע להם יותר, יש כאלה שפחות, אבל דבר אחד משותף: כולנו הולכים להינזק אם לא נפעל כנגד המפגע הזה.

הבה נזכיר בקצרה על מה מדובר. שדה התעופה במחניים שירת שנים רבות את תושבי האזור, ולצערנו הפסיק לעשות זאת לפני יותר מעשור בשל הפסקת הסבסוד הממשלתי לטיסות בין המרכז לפריפריה. לפני כשנתיים אישרה רשות שדות התעופה לבית ספר לטיס, שפעל עד אז בנגב, להתחיל לפעול בשדה התעופה במחניים. התנגדות תושבים במחניים ובכפר הנשיא, ופנייה לבית המשפט בטענה שהדבר נעשה ללא אישורים מתאימים, לא עזרו בינתיים. במקביל אושרה בשנתיים אלה במסדרונות השלטון, למרות התנגדות התושבים, תכנית ארצית חדשה אשר תכשיר באופן רשמי את הפעולה בשדה של "בתי ספר" לטיס: יותר מאחד. המפגע הקיים עשוי לצמוח כתוצאה פי שלושה או ארבעה: כמספר בתי הספר לטיס שיחפשו בית חם לאור החלטה מקבילה על סגירת שדה התעופה בהרצליה, בעקבות התנגדות ארוכת שנים של התושבים בסביבתו. כלומר, השמיים של כפר הנשיא עומדים להפוך בשנים הקרובות לפארק השעשועים של חובבי טיס שהפרוטה מצוייה בכיסם. רובם ככולם לא יהיו תושבי האזור אלא יבואו מכל חלקי הארץ לעשות עלינו, או יותר נכון מעלינו, סיבובים בלי סוף מעל הראש.

לא נכנס כאן לכל הטיעונים של רשויות התעופה ובית הספר לטיס למה כל זה חשוב לכאורה לאזור ולמדינה, למרות שאלה ניתנים להפרכה (נתפנה לכך בהזדמנות אחרת). מה שחשוב להבין הוא שהדבר הולך לפגוע בכפר הנשיא על כל תושביו: כולל מי שלא נמצאים ביישוב מרבית בשעות היום ולכן לא שומעים, או שזה לא הפריע להם אף פעם, או שזה לא נורא בעיניהם כי זה רק לפעמים, או שפשוט התרגלו לרעש.

ראשית, יש להדגיש שוב ושוב, נפח הפעילות צפוי לצמוח בהרבה אם לא נעצור זאת. גם בשבתות. אולם כבר עתה, הרעש בלתי נסבל במיוחד בשכונת ההרחבה ופוגע עמוקות באיכות החיים של תושבים בקהילתינו. מעבר לסולידריות נדרשת בין כל חלקי היישוב, ההרחבה היא המקום שבו הקיבוץ מנסה

בחודשים אלה לקדם את הצמיחה הדמוגרפית שלו במכירת מגרשים לחברים חדשים. גם שכונת הבנים המיועדת נמצאת בסמוך להרחבה ולמסלול העיקרי של המטוסים המתמרנים באוויר. קשה יהיה מאד לצוות צמיחה דמוגרפית לשווק בשנים הקרובות את כפר הנשיא לזוגות צעירים, כיישוב כפרי שקט עם איכות חיים, כאשר המטוסים יזמזמו שעות ארוכות מעל הראש. הדבר עשוי כמובן לפגוע אף בערך הבתים של כל מי שחיים ביישוב – גם למי שמתעקשים שזה לא מפריע להם כלל בחיי היום יום – וכן בתוכניות ארוכות השנים לפתח את התיירות בכפר הנשיא.

הנהלת כפר הנשיא מבינה היטב את הסכנה הזאת ואישרה לאחרונה לטיפול בנושא זה סכום של כשלושים אלף ש"ח. הדבר ישמש, ביחד עם סכום תואם מקיבוץ מחניים, להגשת עתירה לבג"ץ כנגד התכנית, וזאת בטענה שתהליך האישור נעשה בצורה לקויה ומבלי לקחת בחשבון מספיק את מפגע הרעש אשר ייווצר.

אולם כל זה לא מספיק ונידרש בקרוב גם לפעולות מחאה נוספות של הקהילה, בשיתוף השכנים מטובא ומחניים, ובסיוע המועצה האזורית וגופים אחרים. לצורך כך הוקם מטה מאבק ביישוב וכל מי שרוצים לשמוע עוד מוזמנים לפנות אל רותי גדליזון, מוטי ולאה בן אדיבה, קובי סמרנו, ארז מירב, או אלי – ונשמח לשתף אתכם בפרטים נוספים לגבי המפגע או הפעולות נגדו.

עדיף לא להתעורר רק כאשר יהיה מאוחר מדי.

גיורא גודמן

ימי הולדת

24.4 שירה שטיינר

מיה זפרני

25.4 ינאי ברק

26.4 סוון בר

עידן לוי

עומר נוי ולך

27.4 מיטל קיסר

יערה קראוס ריכשטיין

28.4 אביב זפרני

איה סיטרוק ואלך

רועי אדלשטיין

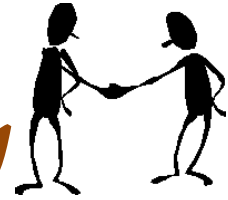
29.4 ג'נט פרימוסט

דיו זולטי

עמנואל בכר

נעים להכיר / מיכל אשחר

השאלות זהות בכל שבוע, השאיפה היא להכיר את כל חברי הקהילה,

והשבוע – סתו כנרת לדרמן
מתגוררת בהרחבה (רח' ירוק)

איך הגעתי לקיבוץ

אני במקור מנווה ירק (ליד כפר סבא), ושם גרנו במשך כמה שנים. אני רציית כבר הרבה זמן לעבור לצפון, ולפני שנתיים וחצי הגיעה ההזדמנות מבחינת תעסוקה לשנינו, והחלטנו ללכת על זה. רצינו בדרום הגליל העליון, רצינו קיבוץ, חיפשנו בקיבוצי האיזור, ומצאנו את הבית הזה. הכרתי קצת אנשים באיזור מכיוון שגרתי בגדות אחרי הצבא, ביררתי איתם על החינוך והקיבוץ בכלל, ואז החלטנו לנסות ועברנו לכאן.

מה אני עושה בחיים

אני מורה ומחנכת, בבית הספר "מבוא הגליל" (איילת השחר). השנה אני מחנכת את כיתה ה' וגם רכזת הטיולים של בית הספר.

קרובי משפחה בקיבוץ

בעלי – גבריאל

ילדיי – יונתן (כיתה א') ויהל (גן שקד)

כמה מילים על הקיבוץ

היה מאוד נעים להיכנס לקיבוץ, קבלת הפנים של הקהילה היתה נעימה וחמה, מצד כל הגילאים, מהר מאוד הכירו לנו אנשים, הרגשתי בנוח לשאול שאלות, קיבלתי תשובות, הכניסו אותנו לכל הקבוצות, הסבירו לנו על לב הקיבוץ, נתנו לנו את כל האינפורמציה.

אם אתה בעניין של להיכנס לקהילות הזו, הקיבוץ מאוד פתוח לקבל אותך. ואם אתה לא שם, הוא לא לוחץ עליך להיות חלק, זה גם בסדר.

משהו שאני רוצה לספר

אני חושבת שבתקופת הקורונה, זה שגרנו בקיבוץ ובצפון הקל עלינו מאוד מאוד כמשפחה, גם כי היה פחות חשש מבחינת להידבק בקורונה, וגם היה נעים פה. היתה כאן קהילותיות מאוד נעימה, הקיבוץ הורגש כקהילה, היתה תחושה של ביטחון ומוגנות, וגם היה את המרחב והטבע שהיה אפשר להתאוורר בהם. הרגשנו מאוד ברי מזל שהיינו כאן.

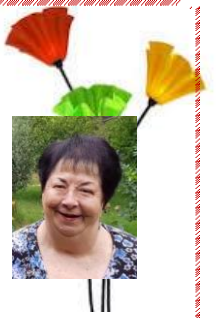
חיינו של כל אדם הם מצבור של ימים רבים,

יום ועוד יום. אנחנו עוברים דרך עצמנו,

**פוגשים שודדים, רוחות, ענקים, זקנים, צעירים, רעיות,
אלמנות, גיסים מגיסי-לב.**

אבל תמיד פוגשים את עצמנו

ג'יימס ג'ויס

משולחן העורכת / שושנה שרקי

אברא כדברא!

הקסם של ברוקה

יש לבני אדם רצון לאוטונומיה. אפשר לראות את זה כבר מגיל צעיר (לבד!) ולאחר מכן בגיל ההתבגרות (תעזבו אותי לבד!), בגיל הפרישה (סוף סוף לבד) ורק לפני סיום הגלגול – אל תשאיירו אותי לבד. אבל הרצון לאוטונומיה מתנגש עם הרצון לשליטה.

אנחנו אוהבים שאנשים עושים כרצוננו (את תעשי את הדגים, אתה תכין סלט פירות ואתם תנקו את החצר), ואילו הם לא רוצים שיגידו להם מה לעשות. אז מה עושים? הטריק הוא לבקש דברים בצורה כזו שהם יחשבו שהם אלה שהציעו זאת מלכתחילה.

למשל – מה את חושבת? שכדאי לעשות עם הדגים? נראה לך שסלט פירות יתאים לקינוח? החבאתי מטמון בחצר – אני לא זוכרת איפה בדיוק...

יש לנו איזור קטן במוח שבו מיוצרות המילים. איזור ברוקה (על שם פול ברוקה הנוירולוג והכירורג הצרפתי מהמאה ה-19) אחראי על השפה והדיבור ויכול לחולל ניסים בחיינו. כי מילים המשובצות במקום הנכון במשפט – משנות את העולם.

השקיעו מחשבה בניסוח ותוכלו לקבל כל מה שתרצו!
יש לנו את החירות לבחור במילים הטובות ביותר ולברוא עולם טוב יותר – בלי לצאת מהבית.

